Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. gruodžio 13 d.*

„Bendra užsienio ir saugumo politika — Ribojamosios priemonės, taikomos tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems su Usama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu — Reglamentas (EB) Nr. 881/2002 — Į Jungtinių Tautų organo sudarytą sąrašą įtraukto asmens lėšų ir ekonominių išteklių įšaldymas — Šio asmens pavardės įtraukimas į Reglamento (EB) Nr. 881/2002 I priede esantį sąrašą — Ieškinys dėl panaikinimo — Pagrįstas terminas — Pareiga patikrinti ir pagrįsti nurodytus motyvus — Teisminė kontrolė“

Byloje T-248/13

Mohammed Al-Ghabra, gyvenantis Londone (Jungtinė Karalystė), atstovaujamas baristerio E. Grieves ir solisitoriaus J. Carey,

ieškovas,

prieš

Europos Komisiją, iš pradžių atstovaujamą M. Konstantinidis, T. Scharf ir F. Erlbacher, vėliau M. Konstantinidis ir F. Erlbacher,

atsakovę,

palaikomą

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, iš pradžių atstovaujamos S. Behzadi-Spencer ir V. Kaye, vėliau V. Kaye, dar vėliau S. Brandon ir galiausiai C. Crane, padedamų QC T. Eicke,

ir

Europos Sąjungos Tarybos, atstovaujamos J.-P. Hix ir E. Finnegan,

įstojusių į bylą šalių,

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti, pirma, 2007 m. sausio 10 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 14/2007, 74-ąjį kartą iš dalies keičiantį Tarybos reglamentą (EB) Nr. 881/2002, nustatantį tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems su Usama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, ir panaikinantį Tarybos reglamentą (EB) Nr. 467/2001 (OL L 6, 2007, p. 6), tiek, kiek jis susijęs su ieškovu, ir, antra, 2013 m. kovo 6 d. Komisijos sprendimą *Ares* (2013) 188023, kuriuo patvirtinamas ieškovo pavardės palikimas asmenų ir subjektų, kuriems taikomas 2002 m. gegužės 27 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 881/2002, nustatantis tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems

* Proceso kalba: anglų.

su Usama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, ir panaikinantis Tarybos reglamentą (EB) Nr. 467/2001, uždraudžiantį tam tikrų prekių ir paslaugų eksportą į Afganistaną, sustiprinantį skrydžių uždraudimą ir pratęsiantį Afganistano Talibano lėšų ir kitų finansinių išteklių įšaldymą (OL L 139, 2002, p. 9), sąraše,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas S. Papasavvas, teisėjai E. Bieliūnas ir I. S. Forrester (pranešėjas),

posėdžio sekretorė S. Spyropoulos, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. vasario 17 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą [1]

Ginčo aplinkybės

1 2006 m. gruodžio 12 d. ieškovo Mohammed Al-Ghabra, su *Al-Qaida* organizacija susijusio asmens, pavardė Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės prašymu buvo įtraukta į pagal 1999 m. spalio 15 d. Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliuciją 1267 (1999) dėl padėties Afganistane įsteigto Sankcijų komiteto sudarytą sąrašą (toliau atitinkamai – Sankcijų komitetas ir Sankcijų komiteto sąrašas).

2 Todėl 2007 m. sausio 10 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 14/2007, 74-ąjį kartą iš dalies keičiančiu Tarybos reglamentą (EB) Nr. 881/2002, nustatantį tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems su Usama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, ir panaikinančiu Tarybos reglamentą (EB) Nr. 467/2001 (OL L 6, 2007, p. 6; toliau – ginčijamas reglamentas), M. Al-Ghabra pavardė buvo įtraukta į asmenų ir subjektų, kurių lėšos ir ekonominiai ištekliai įšaldomi, sąrašą remiantis 2002 m. gegužės 27 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 881/2002, nustatančiu tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems su Usama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, ir panaikinančiu Tarybos reglamentą (EB) Nr. 467/2001, uždraudžiantį tam tikrų prekių ir paslaugų eksportą į Afganistaną, sustiprinantį skrydžių uždraudimą ir pratęsiantį Afganistano Talibano lėšų ir kitų finansinių išteklių įšaldymą (OL L 139, 2002, p. 9; toliau – ginčijamas sąrašas).

3 2007 m. birželio 12 d. raštu Jungtinės Karalystės užsienio ir Britų Sandraugos reikalų ministerija (*United Kingdom Foreign and Commonwealth Office*; toliau – FCO) informavo ieškovą, kad Jungtinė Karalystė paprašė įtraukti jo pavardę į Sankcijų komiteto sąrašą. Be to, FCO pateikė ieškovui „motyvų, kurie gali būti paviešinti, santraukos dalies kopiją“, kuri pagrindė šį prašymą, pridurdama, kad „dėl nacionalinio saugumo priežasčių ir atsižvelgiant į konfidencialų informacijos pobūdį bendrajam interesui prieštarautų visos [motyvų] santraukos paviešinimas“.

4 2009 m. vasario 13 d. raštu ieškovas, atsižvelgdamas į 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimą *Kadi ir Al Barakaat International Foundation / Taryba ir Komisija* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461; toliau – Sprendimas *Kadi I*), kreipėsi į Europos Bendrijų Komisiją, prašydamas iš naujo išnagrinėti jo pavardės įtraukimą į ginčijamą sąrašą ir ginčydamas jo teisėtumą.

1 — Pateikiami tik tie šio sprendimo punktai, kuriuos Bendrasis Teismas mano tikslinga paskelbti.

5 2009 m. gegužės 8 d. rašte Komisija nurodė ieškovui, kad neturi jo pavardės įtraukimo į Sankcijų komiteto sąrašą motyvų santraukos (toliau – motyvų santrauka), ir pridūrė, kad jam perduos ją po to, kai pateiks minėtas komitetas.

6 2010 m. gegužės 10 d. raštu Komisija pateikė ieškovui Sankcijų komiteto jai perduotą motyvų santrauką; ši santrauka suformuluota taip:

„Mohammed Al-Ghabra <…> buvo įtrauktas [į Sankcijų komiteto sąrašą] 2006 m. gruodžio 12 d., taikant [Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos] Rezoliucijos 1617 (2005) 1 ir 2 dalis, kaip susijęs su *Al-Qaida*, Usamu Bin Ladenu ar Talibanu dėl „dalyvavimo finansuojant, organizuojant, palengvinant, rengiant ar vykdant veiksmus ar veiklą, daromus *Al-Qaida* ir *Harakat ul-Mujahidin (HuM)* vardu ar joms padedant, jų sąskaita arba joms paremti“, taip pat dėl jų veiklos „verbuojant asmenis jų sąskaita.“

Papildoma informacija

Mohammed Al-Ghabra palaikė nuolatinius ryšius su aukšto rango *Al-Qaida* atstovais. 2002 m. M. Al-Ghabra susitiko su *Al-Qaida* operacijų vadovu Faraj Al-Libi.

M. Al-Ghabra vaidino pagrindinį vaidmenį radikalizuojant jaunus musulmonus Jungtinėje Karalystėje dėl savo tiesioginių ryšių arba platindamas ekstremistinio pobūdžio informaciją. Radikalizavus šiuos asmenis, jis juos subūrė *Al-Qaida* tikslais ir palengvino jų persikėlimą iš vienos vietos į kitą ir dėl plataus kontaktų tinklo sudarė sąlygas jiems prisijungti prie *Al-Qaida* treniruočių stovyklų. Kai kurie iš šių asmenų vėliau dalyvavo organizuojant iš Jungtinės Karalystės terorizmo išpuolius užsienyje.

M. Al-Ghabra taip pat teikė materialinę ir logistikos pagalbą *Al-Qaida* ir kitoms organizacijoms, iš kurių kai kurios taip pat teikė logistikos pagalbą *Al-Qaida*. Jis organizavo persikėlimus į Pakistaną tam, kad užverbuoti asmenys galėtų susitikti su aukštais *Al-Qaida* vadovais ir baigti specialius teroristų apmokymus. Keli iš šių asmenų grįžo į Jungtinę Karalystę tam, kad joje vykdytų slaptą veiklą *Al-Qaida* sąskaita. Be to, M. Al-Ghabra teikė tiesioginę finansinę, logistikos ir materialinę pagalbą asmenims, įtrauktiems į teroristinę veiklą Jungtinėje Karalystėje ir kitur. Jis taip pat padėdavo organizuojant keliones į Iraką asmenims, įsikūrusiems Jungtinėje Karalystėje, tam, kad jie galėtų kovoti ir padėti kitiems kovotojams.

M. Al-Ghabra palaikė glaudžius ryšius su *Harakat ul-Mujahidin / HuM* <…> ir baigė teroristų mokymus *HuM* stovyklavietėje. *HuM* grąžino M. Al-Ghabra į Jungtinę Karalystę, kad joje surinktų lėšų jos vardu.

<…>“

7 Siekdamas paneigti teiginius, pateiktus dėl jo motyvų santraukoje, ir paprašyti pateikti tai pagrindžiančių įrodymų ieškovas pateikė savo pastabas Komisijai 2010 m. liepos 8 d. rašte.

8 2010 m. rugsėjo 10 d. Komisija patvirtino, kad gavo šį raštą, ir informavo ieškovą, kad iš naujo nagrinės jo pavardės įtraukimą į ginčijamą sąrašą. Be to, ji jam pranešė, kad pagal Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliuciją 1904 (2009) jis galėjo pateikti prašymą išbraukti iš Sankcijų komiteto sąrašo Jungtinių Tautų ombudsmenui.

9 2011 m. sausio 18 d. raštu Komisija perdavė Sankcijų komitetui 2010 m. liepos 8 d. ieškovo pastabas ir paprašė papildomos informacijos dėl ieškovo pavardės įtraukimo į minėto komiteto sąrašą motyvų.

10 2011 m. kovo 22 d. raštu ieškovas dar kartą kreipėsi į Komisiją.

11 2011 m. gegužės 3 d. rašte Komisija nurodė ieškovui, kad pradėjo iš naujo nagrinėti jo pavardės įtraukimą į ginčijamą sąrašą, ir informavo, kad šis nagrinėjimas iš naujo veikiausiai užtruks dar kelis mėnesius, turint omenyje tai, kad ji dar laukė atsakymų į jos prašymus pateikti papildomos informacijos. Tame pačiame rašte Komisija dar kartą pasiūlė ieškovui pateikti prašymą dėl išbraukimo Jungtinių Tautų ombudsmenui.

12 2011 m. birželio 28 d. raštu ieškovas atsakė Komisijai, nurodydamas, kad vėlavimas nagrinėjant bylą ir priimant galutinį sprendimą buvo nepriimtinas, atsižvelgiant į jo privataus gyvenimo pažeidimus. Jis taip pat paprašė pateikti paaiškinimą dėl šio vėlavimo.

13 2011 m. rugpjūčio 26 d. rašte Sankcijų komitetas pateikė Komisijai papildomos informacijos apie ieškovo pavardės įtraukimą į minėto komiteto sąrašą.

14 2011 m. spalio 19 d. rašte Komisija nurodė ieškovui, kad jo pavardės įtraukimo į ginčijamą sąrašą nagrinėjimas iš naujo vis dar tęsėsi. Ji taip pat nurodė, kad Sankcijų komitetas neseniai pateikė „konkretesnės“ papildomos informacijos, kiek tai susiję su motyvų santrauka (toliau – pirmasis motyvų papildymas), būtent tai:

„Mohammed Al-Ghabra yra svarbus ekstremistas, gyvenantis Jungtinėje Karalystėje ir susijęs su dideliu ekstremistų skaičiumi. M. Al-Ghabra jau seniai palaiko nuolatinius ryšius su aukštais *Al-Qaida* vadovais, esančiais Pakistane. 2002 m. jis susitiko su *Al-Qaida* operacijų vadovu Faraj Al-Libi, aukšto rango vadu, kuris buvo sulaikytas Pakistano valdžios institucijų 2005 m. ir kuris šiuo metu kali Jungtinėse Amerikos Valstijose. M. Al-Ghabra savaitę gyveno F. Al-Libi namuose. M. Al-Ghabra taip pat palaikė nuolatinius kontaktus su daugeliu Jungtinėje Karalystėje gyvenančiais ekstremistais ir dalyvavo radikalizuojant Jungtinėje Karalystėje gyvenančius asmenis, platindamas ekstremistinio turinio informaciją.

M. Al-Ghabra palaikė glaudžius ryšius su karine grupuote *Cachemire Harakat Ul Mujahidin (HuM)*. Manoma, kad M. Al-Ghabra praėjo džihado apmokymus *HuM* stovyklavietėje Aza, Kašmyre, 2002 m. Per jo buvimą šioje stovyklavietėje, M. Al-Ghabra išmoko naudotis automatais AK-47 ir pistoletais. Taip pat manoma, kad jis planavo kovoti Kašmyre, bet jam sutrukdė *HuM*, kuriai reikėjo, kad asmenys grįžtų į Jungtinę Karalystę tam, kad joje rinktų lėšas. Jo buvimo Pakistane metu M. Al-Ghabra taip pat susitiko su Haroon Rashid Aswat, kuris vėliau buvo sulaikytas ir išsiųstas į Jungtinę Karalystę už veiklą, susijusią su terorizmu. H. R. Aswat šiuo metu kali Jungtinėje Karalystėje, kurioje laukia ekstradicijos į Jungtines Valstijas dėl terorizmo. Nors lėšos buvo įšaldytos, M. Al-Ghabra ir toliau palaiko kontaktus su ekstremistais ir toliau vykdo ekstremistinę veiklą.

Nuo 2009 m. gruodžio mėn. M. Al-Ghabra rengė teroristinius išpuolius prieš įmones, įsteigtas Jungtinėje Karalystėje, tačiau jam trūko lėšų, kad galėtų juos tinkamai atlikti.

<…>“

15 Tame pačiame rašte Komisija patikslino, kad ši informacija buvo pateikta ieškovui tam, kad jis galėtų pateikti savo pastabas prieš priimant sprendimą dėl nagrinėjimo iš naujo ir kad jis tai padaryti turėjo iki 2011 m. lapkričio 11 d.

16 2011 m. lapkričio 10 d. raštu ieškovas atsakė Komisijai, siekdamas paneigti naują jam nepalankią informaciją, pateiktą pirmajame motyvų papildyme, kurią jis laikė labai „panašia į nurodytąją motyvų santraukoje“, ir paprašė pateikti patikslinimų ir juos pagrindžiančių įrodymų.

17 2012 m. gegužės 17 d. raštu Sankcijų komitetas pateikė Komisijai naujos papildomos informacijos dėl ieškovo pavardės įtraukimo į minėto komiteto sąrašą motyvų.

18 2012 m. gegužės 29 d. rašte Komisija nurodė ieškovui, kad jo pavardės įtraukimo į ginčijamą sąrašą nagrinėjimas iš naujo tebevyksta. Ji taip pat patvirtino, kad Sankcijų komitetas neseniai pateikė naujos „konkretesnės“ papildomos informacijos, kiek tai susiję su motyvų santrauka (toliau – antrasis motyvų papildymas), t. y.:

„2006 m. rugpjūčio mėn. asmuo, kurio pavardę įslaptino Jungtinės Karalystės teisminės institucijos, nurodydamos inicialus AY, perdavė M. Al-Ghabra tam tikrą skaičių daiktų, tarp kurių kankinimus šlovinanti vaizdo medžiaga, tam, kad jie būtų perduoti *Al-Qaida* ekstremistams Pakistane. Ši vaizdo medžiaga buvo įrašyta asmenų, priklausančių Jungtinėje Karalystėje esančiam ekstremistų tinklui, kurie rengė kelias atakas prieš lėktuvus, išvykstančius iš Jungtinės Karalystės. Po šių įvykių šie du asmenys susitiko Pietų Afrikoje 2006 m. balandžio ir gegužės mėnesiais; susitikimų tikslas, kaip manoma, buvo spręsti klausimus, susijusius su islamo ekstremizmu.

AY buvo sulaikytas ir apkaltintas žmogžudystės organizavimu bei teroristinių aktų rengimu, tačiau išteisintas pasibaigus procesui, o kiti tinklo nariai buvo pripažinti kaltais ir nuteisti laisvės atėmimo bausmėmis už kelis nusikaltimus, tarp kurių – žmogžudystės ir sprogdinimų organizavimas, taip pat teroristinių aktų rengimas.

Po išteisinimo AY buvo pritaikytos ribojamosios priemonės, paskirtos teisminės kontrolės nutartimi [*control order*] ir jam vis dar taikomos antiteroristinės priemonės, paskirtos Jungtinės Karalystės vidaus reikalų ministro remiantis *Terrorism Prevention and Investigation Measures Act 2011* [2011 m. Įstatymas dėl terorizmo prevencijos ir tyrimo priemonių], laikant, kad yra pagrindo manyti, jog jis dalyvavo veikloje, susijusioje su terorizmu, ir kad šios priemonės būtinos siekiant sutrukdyti jam iš naujo dalyvauti šioje veikloje.“

19 Tame pačiame rašte Komisija patikslino, kad ši informacija buvo pateikta ieškovui tam, kad jis galėtų pateikti savo pastabas prieš priimant sprendimą dėl nagrinėjimo iš naujo ir kad tai padaryti jis turėjo iki 2012 m. birželio 15 d.

20 2012 m. birželio 20 d. ir liepos 10 d. raštais ieškovas atsakė Komisijai siekdamas paneigti naują jam nepalankią informaciją, pateiktą antrą kartą papildant motyvus, be kita ko, pabrėžęs, kad ji neturėjo įrodomosios galios. Taip pat jis paprašė Komisijos baigti nagrinėjimą iš naujo, atsižvelgiant į žymius vėlavimus.

21 2013 m. kovo 6 d. Sprendimu *Ares* (2013) 188023, apie kurį ieškovo advokatams pranešta 2013 m. kovo 11 d. (toliau – ginčijamas sprendimas), Komisija iš naujo išnagrinėjusi nusprendė palikti ieškovo pavardę ginčijamame sąraše.

22 Komisija ginčijamo sprendimo 5 punkte nurodė, kad motyvų santraukoje ir pirmą bei antrą kartą papildant motyvus pateikta informacija sudarė „visus šio sprendimo motyvus“.

23 Be to, Komisija ginčijamo sprendimo 7 punkte nurodė, kad „atsižvelgusi į [ieškovo] pastabas, į lėšų ir ekonominių išteklių įšaldymo tikslus remiantis Reglamentu Nr. 881/2002, taip pat pasikonsultavusi su Sankcijų komitetu ji mano, kad [jo pavardės įtraukimas į ginčijamą sąrašą] yra pateisinamas“. Šiuo aspektu ji patikslino, kad „[savo] pastabose [ieškovas] konkrečiai nenurodė priežasčių, leidžiančių daryti išvadą, kad jam pateikti kaltinimai nėra teisingi, ir nepateikė jokios informacijos, pagrindžiančios šiuos paneigimus“.

24 Komisija ginčijamo sprendimo 9 punkte dar nurodė, kad kriterijus, kurį ji įgyvendino, kiek tai susiję su įrodinėjimo našta, buvo suformuluotas Finansinių veiksmų grupės (GAFI) jos specialiosios rekomendacijos Nr. III dėl terorizmo finansavimo aiškinamosiose pastabose, t. y. kad „[asmens pavardės įtraukimas į ginčijamą sąrašą] turėjo būti grindžiamas pagrindu ar motyvais, kuriais remiantis galima pagrįstai įtarti ar manyti, kad asmuo <…> yra teroristas arba kad jis finansuoja terorizmą ar teroristines organizacijas“.

Procesas ir šalių reikalavimai

25 2013 m. balandžio 23 d. ieškovas, siekdamas pareikšti šį ieškinį, pateikė nemokamos teisinės pagalbos prašymą, kuris buvo užregistruotas numeriu T-248/13 AJ.

26 2013 m. spalio 10 d. Bendrojo Teismo antrosios kolegijos pirmininko nutartimi ieškovui buvo suteikta teisinė pagalba, o J. Carey ir E. Grieves paskirti jam atstovauti.

27 2013 m. lapkričio 6 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo šį ieškovo ieškinį.

28 2014 m. gegužės 20 d. Bendrojo Teismo trečiosios kolegijos pirmininko nutartimi Jungtinei Karalystei ir Europos Sąjungos Tarybai buvo leista įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

29 Teisėjo pranešėjo siūlymu Bendrasis Teismas (trečioji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas Bendrojo Teismo procedūros reglamento 89 straipsnyje numatytas proceso organizavimo priemones, šalims uždavė klausimus raštu ir vienų šalių paprašė į juos atsakyti prieš teismo posėdį, o kitų – per posėdį.

30 2016 m. sausio 29 d. ieškovas pateikė papildomos nemokamos teisinės pagalbos prašymą.

31 Šalys buvo išklausytos ir atsakė į Bendrojo Teismo raštu ir žodžiu pateiktus klausimus per 2016 m. vasario 17 d. posėdį.

32 2016 m. balandžio 20 d. Bendrojo Teismo trečiosios kolegijos pirmininko nutartimi buvo iš dalies patenkintas papildomos teisinės pagalbos prašymas.

33 Ieškovas Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą reglamentą, kiek jis su juo susijęs,

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

34 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtiną tiek, kiek juo siekiama panaikinti ginčijamą reglamentą,

— atmesti likusią ieškinio dalį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

35 Jungtinė Karalystė Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtiną tiek, kiek juo siekiama panaikinti ginčijamą reglamentą,

— atmesti kitas ieškinio dalis kaip nepagrįstas.

36 Taryba Bendrojo Teismo prašo atmesti ieškinį.

Dėl teisės

Dėl priimtinumo

37 Komisija, palaikoma Jungtinės Karalystės ir Tarybos, tvirtina, kad šis ieškinys dėl panaikinimo yra akivaizdžiai pareikštas per vėlai, todėl nepriimtinas tiek, kiek juo siekiama panaikinti ginčijamą reglamentą, kiek jis susijęs su ieškovu.

38 Ieškovas prieštarauja šiam nepriimtinumo pagrindui.

39 Pagal SESV 263 straipsnio šeštą pastraipą „šiame straipsnyje numatyti ieškiniai pateikiami per du mėnesius nuo <…> akto paskelbimo arba nuo pranešimo apie jį ieškovui dienos arba, jei to nebuvo padaryta, nuo tos dienos, kai ieškovas apie jį sužinojo“.

40 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad prašymas panaikinti ginčijamą reglamentą pateiktas akivaizdžiai per vėlai, neatsižvelgiant į įvykį, nuo kurio pradedamas skaičiuoti ieškinio pateikimo terminas. Iš tiesų, viena vertus, darant prielaidą, kad šis terminas prasidėjo nuo ginčijamo reglamento paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*, pakanka pažymėti, kad šis ieškinys dėl panaikinimo buvo pateiktas praėjus daugiau nei šešeriems metams po šios datos. Kita vertus, darant prielaidą, kad minėtas ieškinio pateikimo terminas prasidėjo nuo pranešimo suinteresuotajam asmeniui datos, arba, to nepadarius, nuo dienos, kai jis apie tai sužinojo (šiuo klausimu žr. 2013 m. balandžio 23 d. Sprendimo *Gbagbo ir kt. / Taryba*, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, 55–59 punktus), reikia konstatuoti, kad ieškovas sužinojo apie ginčijamą reglamentą vėliausiai 2009 m. vasario 13 d., t. y. jo kreipimosi tarpininkaujant advokatams į Komisiją data su prašymu iš naujo išnagrinėti jo pavardės įrašymą į ginčijamą sąrašą ir ginčijant jo teisėtumą, nors teisinės pagalbos prašymą prieš pareiškiant šį ieškinį jis pateikė tik 2013 m. balandžio 23 d.

41 Be to, ieškovas nenurodė ir neginčijo aplinkybių, kurių nebuvo galima numatyti, ar *force majeure*, kaip tai suprantama pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 45 straipsnį, buvimo; tai leistų neapriboti jo teisės pareikšti ieškinį dėl ginčijamo reglamento panaikinimo praleidus nustatytą terminą.

42 Vis dėlto ieškovas tvirtina, kad Bendrasis Teismas „turi jurisdikciją panaikinti ginčijamą reglamentą“, nes jis „akivaizdžiai neteisėtais“ *ab initio*, nes jokie motyvai jam nebuvo nurodyti iš pradžių įrašant jo pavardę į ginčijamą sąrašą. Pabrėždamas, kad ieškinys Bendrajame Teisme turi būti veiksmingas, o ne tariamas, ieškovas mano, kad iki tol, kol visi Komisijos nurodyti jam nepalankūs motyvai nebuvo pateikti, jis neturėjo galimybės gintis ar pareikšti Bendrajame Teisme ieškinio dėl panaikinimo.

43 Šiuo klausimu primintina, kad griežtas su proceso terminais susijusių Europos Sąjungos teisės aktų taikymas, kuris pagal nusistovėjusią teismo praktiką atitinka teisinio saugumo reikalavimą ir būtinybę vengti bet kokios diskriminacijos ar savivalės vykdant teisingumą, nedaro poveikio nei teisei į veiksmingą teisminę gynybą, nei teisei būti išklausytam (žr. 2015 m. birželio 18 d. Sprendimo *Ipatau / Taryba*, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 14 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

44 Be to, niekas netrukdė ieškovui pareikšti ieškinį dėl ginčijamo reglamento panaikinimo prieš pateikiant motyvus, kurie buvo nurodyti prieš įrašant jo pavardę į ginčijamą sąrašą, t. y. ieškinį, konkrečiai grindžiamą tokio pateikimo nebuvimu.

45 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad šis ieškinys turi būti atmestas kaip nepriimtinas tiek, kiek jis nukreiptas prieš ginčijamą reglamentą, kiek šis susijęs su ieškovu.

Dėl esmės

46 Ieškovas iš esmės nurodo penkis ieškinio pagrindus, susijusius, pirma, su protingo termino principo pažeidimu; antra, su Komisijai tenkančios pareigos teisingai įvertinti klausimą, ar ieškovas atitiko kriterijus, svarbius jo pavardės palikimo ginčijamame sąraše tikslu; trečia, taisyklių, susijusių su įrodinėjimo našta ir įrodymų rinkimu, pažeidimu; ketvirta, su klaidomis motyvų santraukoje ir, penkta, su proporcingumo principo pažeidimu.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, susijusio su protingo termino principo pažeidimu

47 Ieškovas teigia, kad ginčijamas sprendimas yra neteisėtas, viena vertus, tiek, kiek motyvų santrauka ir pirmas bei antras motyvų papildymas nebuvo jam visi pateikti per protingą terminą po ginčijamo reglamento priėmimo ir, kita vertus, tiek, kiek ginčijamas sprendimas nebuvo priimtas per pagrįstą terminą nuo jo pastabų atsakant į šį pateikimą gavimo, taip sutrukdant kreiptis į Bendrąjį Teismą per tokį terminą. Konkrečiai kalbant, Komisija nepagrįstai sulėtino procesą, pateikdama pirmąjį, vėliau – antrąjį motyvų papildymą, ir pažeidė Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią visi motyvai turi būti pateikti „kuo skubiau“.

48 Komisija, kurią palaiko Taryba, ginčija šiuos argumentus.

49 Kadangi ieškovas kaltina Komisiją jam nepateikus visų motyvų santraukos ir pirmojo bei antrojo motyvų papildymo per protingą terminą po ginčijamo reglamento priėmimo, tiesa tai, kad iš, be kita ko, 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) 348 ir 349 punktų matyti, jog atitinkama Sąjungos institucija, nusprendusi įšaldyti asmens lėšas pagal Reglamentą Nr. 881/2002, kad užtikrintų jo teisę į gynybą, visų pirma teisę būti išklausytam ir teisę į veiksmingą teisminę kontrolę, privalo pranešti suinteresuotajam asmeniui jo kaltę patvirtinančius įrodymus arba suteikti jam teisę su šiais įrodymais susipažinti per protingą terminą nustačius šią priemonę.

50 Šiuo atveju jau buvo konstatuota, kad ieškinys dėl pradinio sprendimo įšaldyti ieškovo lėšas panaikinimo, įgyvendinto ginčijamu reglamentu, yra nepriimtinas. Kadangi vienintelis sprendimas, tinkamai pateiktas Bendrojo Teismo kontrolei, yra sprendimas dėl nagrinėjimo iš naujo, priimtas pasibaigus procedūrai, pradėtai 2009 m. vasario 13 d. prašymu nagrinėti iš naujo, į ankstesnį už pastarąją datą laikotarpį nereikėtų atsižvelgti vertinant termino, per kurį pastarasis sprendimas buvo priimtas, pagrįstumą.

51 Dėl laikotarpio po 2009 m. vasario 13 d. matyti, kad Komisija šiuo atveju vykdė procedūrą, nustatytą po 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) paskelbimo, būtent siekiant nustatyti procedūrą, užtikrinančią suinteresuotųjų asmenų teisių į gynybą paisymą. Vėliau ši procedūra nuo 2009 m. gruodžio 26 d. buvo kodifikuota 2009 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1286/2009, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas Nr. 881/2002 (OL L 346, 2009, p. 42). Dėl „istorinių įrašų“ ginčijamame sąraše, t. y. įrašų, kaip ir ieškovo įtraukimas, padarytų iki 2008 m. rugsėjo 3 d., t. y. iki paskelbiant minėtą Teisingumo Teismo sprendimą, taikytina procedūra yra numatyta iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 881/2002 7c straipsnyje.

52 Visų pirma reikia konstatuoti, kad nei Reglamento Nr. 881/2002 7c straipsnyje, nei jokiame kitame Sąjungos teisės akte nenustatytas terminas, per kurį kompetentinga Sąjungos institucija turi priimti sprendimą, išnagrinėjusi iš naujo klausimą dėl asmens pavardės įrašymo į ginčijamą sąrašą.

53 Esant tokiai situacijai iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad institucijos taikyto termino priimti nagrinėjamą aktą „protingumą“ reikia vertinti atsižvelgiant į kiekvienos bylos aplinkybių visumą ir ypač į bylos svarbą suinteresuotajam asmeniui, bylos sudėtingumą ir dalyvaujančių šalių elgesį (šiuo klausimu žr. 2013 m. vasario 28 d. Sprendimo *Réexamen Arango Jaramillo ir kt. / EIB*, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, 28 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

54 Šiuo atveju tiesa tai, kad Komisija, kaip ji tai pažymi, nurodė ieškovui jo pavardės įrašymo į ginčijamą sąrašą motyvus, kai tik juos gavo iš Sankcijų komiteto.

55 Tiesa ir tai, kad specifinės šios bylos aplinkybės, nurodytos Komisijos: i) būtinybė Sąjungos institucijoms konsultuotis su susijusiais tarptautiniais subjektais dėl priemonių, kurių reikia imtis siekiant laikytis 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendime *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) Teisingumo Teismo skelbiamų principų; ii) būtinybė Komisijai iš anksto gauti motyvų santrauką iš Sankcijų komiteto; iii) šiuo atveju nagrinėjamų tarptautinių sankcijų režimo pobūdis ir ypatybės; iv) ypač konfidencialus Sankcijų komiteto darbo pobūdis; ir v) didelis skaičius prašymų nagrinėti iš naujo, kuriuos Komisija turėjo tuo pačiu metu išnagrinėti po 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) paskelbimo, iš dalies paaiškina santykinai ilgą sprendimų dėl susijusių asmenų pavardžių įrašymo į ginčijamą sąrašą nagrinėjimo iš naujo procedūrų, kaip antai įvykusių po 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) paskelbimo, trukmę.

56 Vis dėlto šiuo atveju daugiau nei ketveri metai nuo 2009 m. vasario 13 d. prašymo nagrinėti iš naujo datos iki ginčijamo sprendimo priėmimo 2013 m. kovo 6 d. gerokai viršija trukmę, kuri gali būti laikoma „normalia“ tinkamai atlikti tokią nagrinėjimo iš naujo procedūrą, net atsižvelgiant į visas minėtas specifines aplinkybes.

57 Šiuo aspektu reikia pažymėti, kad 2014 m. kovo 21 d. Sprendime *Yusef / Komisija* (T-306/10, EU:T:2014:141, 102 punktas) Bendrasis Teismas nusprendė, jog „nepriimtina“, kad praėjus daugiau nei ketveriems metams po 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) paskelbimo Komisija vis dar negali įvykdyti savo pareigos kruopščiai ir nešališkai išnagrinėti Hani El Sayyed Elsebai Yusef atvejo, prireikus „naudingai bendradarbiaujant“ su Sankcijų komitetu. Taip pat reikia pažymėti, kad 2015 m. rugsėjo 8 d. Sprendime *Ministry of Energy of Iran / Taryba* (T-564/12, EU:T:2015:599, 71 ir 72 punktai), kuris buvo susijęs su kita tarptautinių sankcijų sistema, Bendrasis Teismas nusprendė, kad ilgesnis kaip 15 mėnesių terminas atsakymui į ieškovo pateiktas pastabas yra „akivaizdžiai neprotingas“.

58 Šį vertinimą patvirtina gerokai trumpesnės kitų asmenų, kurių pavardės buvo įrašytos į ginčijamą sąrašą ir kurie pareiškė ieškinius Bendrajame Teisme, atvejų nagrinėjimo iš naujo procedūrų trukmė, nors šio sprendimo 55 punkte nurodytos specifinės aplinkybės buvo taikytos ir jų atveju. Taigi, iš 2015 m. balandžio 14 d. Sprendimo *Ayadi / Komisija* (T-527/09 RENV, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:205), matyti, kad Chafiq Ayadi su juo susijusių motyvų santrauka buvo pateikta 2009 m. birželio 24 d., kad jis pateikė pastabas 2009 m. liepos 23 d. ir kad sprendimas palikti jo pavardę po nagrinėjimo iš naujo ginčijamame sąraše buvo priimtas 2009 m. spalio 13 d. Iš 2015 m. spalio 28 d. Sprendimo *Al-Faqih ir kt. / Komisija* (T-134/11, nepaskelbtas Rink., apskųstas apeliacine tvarka, EU:T:2015:812, 69 punktas); taip pat matyti, kad susijusių ieškovų situacijos nagrinėjimas iš naujo buvo atliktas trumpiau nei per šešis mėnesius.

59 Tokią išvadą patvirtina ir tai, kad ieškovo atveju motyvai prieš įrašant jo pavardę į Sankcijų komiteto atnaujintą sąrašą, Komisijos jam pateikti 2010 m. gegužės 10 d., iš esmės atitinka tuos, kurie jau buvo pateikti Jungtinės Karalystės valdžios institucijų 2007 m. birželio 12 d. kaip pagrindžiantys šios valstybės narės prašymą dėl tokio įtraukimo į sąrašą (žr. šio sprendimo 3 punktą).

60 Komisija ir įstojusios į bylą šalys nenurodė jokios kitos konkrečios aplinkybės, susijusios su ieškovo atveju ir galinčios pateisinti šią nenormaliai ilgą jo atvejo išnagrinėjimo iš naujo procedūros trukmę.

61 Šiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti protingo termino principo pažeidimą.

62 Vis dėlto protingo termino principo pažeidimas pateisina sprendimo, priimto pasibaigus administracinei procedūrai, panaikinimą tik jei tai susiję ir su suinteresuotojo asmens teisių į gynybą pažeidimu. Iš tiesų, kadangi nenustatyta, kad pernelyg ilgas laikotarpis turėjo įtakos susijusių asmenų galimybei veiksmingai gintis, protingo termino principo nesilaikymas neturi reikšmės administracinės procedūros teisėtumui (šiuo klausimu žr. 2015 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Ministry of Energy of Iran / Taryba*, T-564/12, EU:T:2015:599, 73–77 punktus; šiuo klausimu ir pagal analogiją taip pat žr. 2006 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *JCB Service / Komisija*, C-167/04 P, EU:C:2006:594, 72 ir 73 punktus ir 2010 m. birželio 25 d. Sprendimo *Imperial Chemical Industries / Komisija*, T-66/01, Rink, EU:T:2010:255, 109 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

63 Šiuo atveju neįrodyta ir net rimtai neginčyta, kad ieškovo galimybė veiksmingai gintis buvo pažeista dėl pernelyg ilgos nagrinėjimo iš naujo procedūros. Šiuo aspektu ieškovas dublike iš tiesų tik pateikia visiškai hipotetinius samprotavimus, teigdamas, kad visa motyvų santrauka jam buvo pateikta tik praėjus keleriems metams po nurodytų įvykių, tad jam yra sunkiau pasirengti gynybai, nes kaltę paneigiantys įrodymai „gali“ pasirodyti neprieinami arba juos gauti gali būti sunkiau, kad jo atmintis „suprastės“ einant laikui ir kad pagrindiniai liudytojai „gali“ nebebūti prieinami ar pateikti naudingų įrodymų.

64 Dėl ieškovo argumento, kad protingo termino viršijimas lėmė jo teisių į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę apsaugą pažeidimą, nes, nesant motyvuoto sprendimo, jis negalėjo pareikšti ieškinio Bendrajame Teisme, siekiant jį atmesti pakanka pažymėti, kad ESV sutarties 265 straipsnyje numatytas teisių gynybos būdas, konkrečiai taikytinas institucijos neveikimo atveju – ieškinys dėl neveikimo. Todėl bet kuriuo momentu nuo 2009 m. vasario 13 d. iki 2013 m. kovo 6 d. ieškovas galėjo prašyti Komisijos išbraukti jo pavardę iš ginčijamo sąrašo ir, jos neveikimo atveju užtrukus ilgiau, nei SESV 265 straipsnyje numatytą dviejų mėnesių terminą, pareikšti ieškinį dėl neveikimo (šiuo klausimu žr. 2014 m. kovo 21 d. Sprendimo *Yusef / Komisija*, T-306/10, EU:T:2014:141, 62, 63 ir 68 punktus).

65 Taigi, nepažeidžiant ieškovo teisės prašyti atlyginti žalą, kurią, jei taikytina, jis patyrė dėl Komisijos vėlavimo įgyvendinant jos pareigas, pagal SESV 340 straipsnį ieškovas neturėtų remtis nagrinėjamu vėlavimu siekdamas, kad būtų panaikintas ginčijamas sprendimas (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2015 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Ministry of Energy of Iran / Taryba*, T-564/12, EU:T:2015:599, 77 punktą).

66 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad šiuo atveju ginčijamas protingo termino principo pažeidimas negali pateisinti ginčijamo sprendimo panaikinimo, todėl ieškinio pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl ieškinio antrojo pagrindo, susijusio su Komisijai tenkančios pareigos pačiai teisingai įvertinti, ar ieškovas atitiko reikšmingus kriterijus tam, kad jo pavardė būtų palikta ginčijamame sąraše, pažeidimu

67 Ieškovas tvirtina, kad ginčijamas sprendimas yra neteisėtas, nes Komisija pažeidė jai tenkančią pareigą pačiai teisingai įvertinti, ar jis atitinka reikšmingus kriterijus tam, kad jo pavardė būtų palikta ginčijamame sąraše. Šį ieškinio pagrindą sudaro keturios dalys.

– Dėl ieškinio antrojo pagrindo pirmos dalies

68 Ieškinio antrojo pagrindo pirmoje dalyje ieškovas, darydamas nuorodą į ginčijamo sprendimo 8 punktą, kaltina Komisiją tuo, kad ji nesistengė gauti iš Sankcijų komiteto ar pasiūliusios įtraukti į sąrašą valstybės kaltinimų jam įrodymų. Šiomis sąlygomis Komisija, tik pakartodama Sankcijų komiteto pateiktą motyvų santrauką, atliko visiškai formalią ir dirbtinę kontrolę ir tik tariamai atsižvelgė į ieškovo pastabas. Šiuo klausimu ieškovas nurodo Bendrojo Teismo išvadą 2014 m. kovo 21 d.

Sprendime *Yusef / Komisija* (T-306/10, EU:T:2014:141, 103 ir 104 punktai). Jo teigimu, Komisijos supratimas apie jos vaidmenį yra toks, kad ji niekada neišbrauktų asmens pavardės iš ginčijamo sąrašo, jei tai prieštarautų Sankcijų komiteto vertinimui. Vien pakartodama minėto komiteto sąrašą, nereikalaudama ir kritiškai nevertindama tai patvirtinančių aplinkybių ir vėliau pateikdama sprendimą Bendrajam Teismui tam, kad šis atliktų tokį kritišką įvertinimą, Komisija neprisiima pagrindinės atsakomybės pačiai vertinti įtraukimo į ginčijamą sąrašą pagrįstumą.

69 Norint atsakyti į ieškovo argumentus reikia atsižvelgti į visus samprotavimus, Teisingumo Teismo pateiktus 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Komisija ir kt. / Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518; toliau – Sprendimas *Kadi II*) 104–134 punktuose, kiek tai susiję su pareigomis, tenkančioms, viena vertus, kompetentingoms Sąjungos institucijoms, šiuo atveju – Komisijai, per organizacijos, asmens ar subjekto pavadinimo ar pavardės įrašymo į ginčijamą sąrašą ar palikimo jame iš naujo išnagrinėjus procedūrą ir, kita vertus, Sąjungos teismui, jam atliekant po minėtos procedūros priimto administracinio sprendimo teisėtumo teisminę kontrolę.

70 Iš šių samprotavimų matyti, kad teisės į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę gynybą paisymu ir šiuo atveju – gero administravimo principo laikymusi reikalaujama, pirma, kad kompetentinga Sąjungos institucija atitinkamam subjektui perduotų Sankcijų komiteto pateiktą motyvų santrauką, kuria pagrįstas sprendimas įtraukti arba palikti šio asmens pavardę ginčijamame sąraše, kad ji jam suteiktų galimybę veiksmingai pareikšti pastabas šiuo klausimu ir kad rūpestingai ir nešališkai išnagrinėtų nurodytų motyvų pagrįstumą, atsižvelgdama į pateiktas pastabas ir šio asmens galimai pateiktus kaltę paneigiančius įrodymus (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 135 punktas).

71 Minėtų teisių ir principo paisymas reiškia, antra, kad kilus teisminiam ginčui Sąjungos teismas patikrina, be kita ko, ar Sankcijų komiteto pateiktoje santraukoje nurodyti motyvai yra pakankamai tikslūs ir konkretūs, ir prireikus patvirtina faktų, atitinkančių konkretų motyvą, tikrumą, atsižvelgdamas į pateiktus duomenis (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 136 punktas).

72 Tai, kad kompetentinga Sąjungos institucija atitinkamam asmeniui, o vėliau – Sąjungos teismui, nepateikė duomenų ar įrodymų, susijusių su motyvų pareiškimu, kuriuo pagrįstas nagrinėjamas sprendimas, kai juos turi tik Sankcijų komitetas arba atitinkama Jungtinių Tautų Organizacijos (JTO) narė, savaime negali pagrįsti išvados dėl šių teisių pažeidimo. Vis dėlto tokiu atveju Sąjungos teismas, kuris turi patikrinti Sankcijų komiteto pateiktoje santraukoje nurodytų motyvų faktinį pagrįstumą, atsižvelgdamas į atitinkamo asmens galimai pateiktas pastabas ir kaltę paneigiančius įrodymus bei kompetentingos Sąjungos institucijos atsakymą į šias pastabas, neturės papildomos informacijos ar įrodymų. Todėl, jeigu jis negali konstatuoti šių motyvų pagrįstumo, jie negali būti laikomi skundžiamo sprendimo dėl įtraukimo pagrindu (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 137 punktas).

73 Atsižvelgiant į šiuos priminimus ir į šiuos principus, ieškinio antrojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą. Konkrečiai iš 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 107 punkto matyti, kad Komisija turi priimti savo sprendimą remdamasi Sankcijų komiteto pateikta motyvų santrauka, tačiau nenumatyta, kad šioje stadijoje minėtas komitetas savo iniciatyva pateikia Komisijai, jai siekiant priimti sprendimą įtraukti į sąrašą ar palikti jame, kitus duomenis nei ši motyvų santrauka. Be to, iš 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 108 straipsnio matyti, kad Teisingumo Teismas nagrinėjo ir patvirtino arba bent jau šiuo aspektu nekritikavo procedūros, numatytos Reglamento Nr. 881/2002, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 1286/2009, 7c straipsnyje, pagal kurį suinteresuotajam asmeniui pateikiama „tik“ Sankcijų komiteto pateikta motyvų santrauka.

74 Žinoma, 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 114 ir 115 punktuose Teisingumo Teismas patikslino, kad Komisija, vykdydama savo kruopštaus ir nešališko ginčijamų motyvų pagrįstumo nagrinėjimo pareigą, atsižvelgdama, be kita ko, į suinteresuotojo asmens pateiktų pastabų turinį, turi įvertinti būtinybę prašyti Sankcijų komiteto bendradarbiavimo tam, kad gautų papildomos informacijos ar įrodymų.

75 Būtent šios procedūros buvo laikomasi šioje byloje, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 2–4 punktų: Komisija minėtame sprendime nusprendė palikti ieškovo pavardę ginčijamame sąraše po to, kai pateikė savo pastabas Sankcijų komitetui, du kartus prašė šio komiteto bendradarbiauti tam, kad jis galėtų atsakyti į šias pastabas, todėl gavo papildomos informacijos ir įrodymų pirmojo ir antrojo motyvų papildymo forma (šiuo klausimu žr. 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 115 punktą). Taip pat akivaizdu, kad Komisija pateikė ieškovui motyvų santrauką ir Sankcijų komiteto pateiktus pirmąjį ir antrąjį papildytus motyvus, po kurių ieškovas ir Komisija vėl pasikeitė pastabomis.

76 Remiantis vieninteliu 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 114 punktu, neturėtų būti laikoma, kad šiuo atveju Komisija per administracinę procedūrą, po kurios buvo priimtas ginčijamas sprendimas, negavo iš Sankcijų komiteto ar priimančiosios valstybės informacijos ar įrodymų, pagrindžiančių kaltinimus ieškovui, todėl atliko „visiškai formalią ir dirbtinę“ ginčijamų motyvų pagrįstumo kontrolę, atsižvelgiant į suinteresuotojo asmens pateiktas pastabas dėl motyvų santraukos.

77 Šiuo aspektu reikia priminti kad byloje, kurioje priimtas 2013 m. liepos 18 d. Sprendimas *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518), Komisija daugiau nebandė gauti iš Sankcijų komiteto ar pasiūliusios įtraukti į sąrašą valstybės informacijos ar įrodymų, galinčių patvirtinti minėto Sankcijų komiteto pateiktoje motyvų santraukoje Yassin Abdullah Kadi suformuluotus kaltinimus, tačiau taip nėra šioje byloje. Vis dėlto Teisingumo Teismas patvirtino ginčijamo reglamento panaikinimą ne remdamasis šiuo motyvu, o todėl, kad pats atlikaamas šio reglamento teisėtumo teisminę kontrolę įsitikino, kad joks minėtas teiginys negalėjo pateisinti ribojamųjų priemonių Y. A. Kadi nustatymo Sąjungos lygiu, ir taip yra arba dėl nepakankamo motyvavimo, arba dėl informacijos ar įrodymų, kurie pagrįstų atitinkamą motyvą, atsižvelgiant į suinteresuotojo asmens pagrįstus paneigimus, nepateikimo (žr. šių teiginių analizę 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 151–162 punktuose ir bendrą išvadą to sprendimo 163 punkte).

78 Priešingai, Teisingumo Teismas 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) nusprendė, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, savo išvadą grįsdamas teisių į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę kontrolę pažeidimu, nes Komisija Y. A. Kadi ir jam pačiam nepateikė informacijos ir įrodymų, susijusių su suinteresuotojo asmens pavardės palikimu ginčijamame sąraše todėl, kad pati neturėjo šios informacijos ir įrodymų (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 138 ir 139 punktai).

79 Taigi Teisingumo Teismo 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) nurodytiems principams prieštarautų Komisijos nubaudimas šiuo atveju už tariamą jos pareigos kruopščiai ir nešališkai išnagrinėti motyvuose suformuluotų kaltinimų ieškovui pagrįstumą nevykdymą arba už tai, kad negavo iš Sankcijų komiteto informacijos ar įrodymų, kurie jai leistų įvykdyti kruopštaus ir nešališko nagrinėjimo pareigą, nors, esant analogiškoms aplinkybėms byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas, Teisingumo Teismas nenustatė nei minėtos Komisijai tenkančios pareigos, nei – bendresne prasme – teisių į gynybą pažeidimo.

80 Be to, jokia byloje esanti informacija neleidžia tvirtinti, kad Komisija prieš priimdama ginčijamą sprendimą kruopščiai ir nešališkai nenagrinėjo visos turimos informacijos, įskaitant ieškovo pastabas. Kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 7 punkte, Komisija buvo įsitikinusi, kad ieškovo pavardės įtraukimas į ginčijamą sąrašą yra pateisinamas, atsižvelgiant, be kita ko, į tai, kad suinteresuotasis asmuo nenurodė jokių motyvų, kurie leistų abejoti dėl jam pateiktų teiginių teisingumo.

81 Dėl argumento, susijusio su 2014 m. kovo 21 d. Sprendimu *Yusef / Komisija* (T-306/10, EU:T:2014:141), pažymėtina, kad jį reikia atmesti, nes šios bylos faktai ir aplinkybės nėra tapatūs šioje byloje nagrinėjamiems faktams ir aplinkybėms. Byloje, kurioje priimtas tas sprendimas, iš tiesų buvo „akivaizdu“ (žr. to sprendimo 94 punktą), kad iki ieškinio pareiškimo suinteresuotasis asmuo nepasinaudojo jokiais principais ir jokiomis garantijomis, skelbiamomis 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518), ir kad ši neveikimo situacija dar tęsėsi iki žodinės proceso dalies užbaigimo datos (minėto sprendimo 100 punktas). Be to, remiantis Komisijos pareiškimais per posėdį (to paties sprendimo 103 punktas), ji ir toliau manė, kad jai griežtai privalomi Sankcijų komiteto vertinimai ir kad ji neturi jokios savarankiškos diskrecijos šiuo klausimu, o tai prieštarauja principams, nurodytiems Teisingumo Teismo 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendime *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) ir 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 114, 115 ir 135 punktai). Remdamasis tuo Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad Komisija visiškai formaliai ir dirbtinai siekė ištaisyti, taikydama Hani El Sayyed Elsebai Yusef atvejo nagrinėjimo iš naujo procedūrą, tokio paties pobūdžio pažeidimus, kuriuos Teisingumo Teismas konstatavo savo 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendime *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461). Šiuo atveju Komisija per posėdį nurodė priešingai: ji galėjo nesivadovauti Sankcijų komiteto vertinimu, jeigu jis jai atrodytų akivaizdžiai klaidingas ar prieštarautų suinteresuotojo asmens nurodytiems kaltę paneigiantiems įrodymams.

82 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ieškinio antrojo pagrindo pirma dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

– *Dėl ieškinio antrojo pagrindo antros dalies*

(Praleista)

– *Dėl ieškinio antrojo pagrindo trečios dalies*

89 Ieškinio antrojo pagrindo trečioje dalyje ieškovas kaltina Komisiją neįvertinus, ar prieš jį Sankcijų komiteto nukreipti teiginiai buvo grindžiami duomenimis, gautais kankinant, nors jis taip teigė savo 2010 m. birželio 28 d. rašte. Komisijos nurodyta prielaida, kad Sankcijų komitetas nesiremia tokiais duomenimis, nėra pateisinama. Be to, savo interneto svetainėje Jungtinių Tautų ombudsmenas pripažino, kad tam tikrų pasiūliusių įtraukti į sąrašą valstybių saugumo tarnybos gali naudoti tokią ydingą informaciją. Šiuo atveju, ieškovo nuomone, „įmanoma“, kad su juo susijusi informacija galėjo būti gauta iš Jungtinėse Valstijose ar Pakistane kalinčių asmenų, prieš kuriuos galėjo būti panaudotos kankinimui prilygstančios prievartos priemonės. Jis nurodo, kad Faraj Al-Libi buvo pagautas Pakistano saugumo tarnybų 2005 m. gegužės 2 d. šioje šalyje, vėliau perkeltas į Jungtines Valstijas, laikytas šios valstybės slaptose įkalinimo vietose daugiau nei metus ir galiausiai perkeltas į Gvantanamą. Remiantis 2007 m. vasario 14 d. Raudonojo Kryžiaus tarptautinio komiteto (CICR) ataskaita, 14 Gvantaname kalinamų asmenų, tarp kurių ir Faraj Al-Libi, aprašė apklausos eigą ir techniką, kuri prilygsta kankinimams.

90 Komisija, palaikoma Jungtinės Karalystės ir Tarybos, ginčija šiuos argumentus.

91 Šiuo aspektu reikia konstatuoti, kad ieškovas savo 2010 m. birželio 28 d. rašte nenurodė jokio konkretaus teiginio ar tikėtino motyvo, kad tam tikra informacija, pateikta motyvų santraukoje, buvo gauta kankinant. Be to, šiame rašte jis paprašė „patvirtinti, kad Europos Komisija ėmėsi būtinų priemonių, kurios jam leistų įsitikinti, kad jokia informacija, kuria ji remiasi motyvų santraukoje, nebuvo gauta kankinant“.

92 Komisija teisingai mano, kad šiomis aplinkybėmis pagrįsta remtis prielaida, kad Sankcijų komitetas nesiremia įrodymais, gautais kankinant. Priešingai, nei tvirtina ieškovas, Komisija taip taiko tą patį kriterijų kaip ir taikomą Jungtinių Tautų ombudsmeno, visų pirma siekdama išsiaiškinti, ar yra „pakankamai įrodymų, kad teiginys dėl kankinimo būtų pripažintas pagrįstas“, kaip tai matyti iš jo interneto svetainės.

93 Šiuo atveju jokia bylos informacija neleidžia pritarti tokiam teiginiui, kiek tai susiję su kaltinimais ieškovui. Konkrečiau kalbant, panašu, kad jokia byloje esanti informacija negali būti susieta su Faraj Al-Libi ar jokiu kitu Gvantaname ar Pakistane kalinamu asmeniu.

94 Šiuo aspektu Jungtinė Karalystė taip pat teisingai pažymi, kad didžioji dalis Komisijos pateiktų įrodymų grindžiami Jungtinės Karalystės teismų sprendimais, kuriuose, remiantis *House of Lords* (Lordų rūmai, Jungtinė Karalystė) sprendime *A and others v Secretary of State for the Home Department (No 2)* [2006] 2 A.C. 221 paskelbtomis rekomendacijomis, turėjo būti išnagrinėtas klausimas, ar juose būta teiginių dėl rėmimosi kankinimais.

95 Be to, iš FCO atsiliepimo į ieškinį *High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)* (Aukštasis Teisingumo Teismas (Anglija ir Velsas), Karalienės suolo skyrius (administracinių bylų kolegija); toliau – *High Court*), pateikto nagrinėjant ieškovo pateiktą ieškinį dėl FCO sprendimo, kuriuo buvo atsisakyta patenkinti jo prašymą, kad FCO pasiūlytų Sankcijų komitetui išbraukti jo pavardę iš minėto komiteto sąrašo, matyti, kad per šią procedūrą ieškovas taip pat spekuliavo klausimu, ar tam tikri prieš jį nukreipti įrodymai kildinami iš Al-Libi apklausos, kurią atliko Pakistano ar Jungtinių Valstijų žvalgybos tarnybos. FCO per šią procedūrą nurodė, kad joks kaltinimas ieškovui negrindžiamas kalinamų asmenų apklausa. Kadangi ieškovas vėliau atsisakė ieškinio, *High Court* neturėjo galimybės patvirtinti šio fakto. Tačiau, nesant tai paneigiančios informacijos, negalima kvestionuoti šio FCO teiginio.

96 Taigi ieškinio antrojo pagrindo trečia dalis yra nepagrįsta.

– *Dėl ieškinio antrojo pagrindo ketvirtos dalies*

(Praleista)

Dėl ieškinio trečiojo pagrindo, susijusio su taisyklių, reglamentuojančių įrodinėjimo pareigą ir reikalaujamą įrodymų apimtį, pažeidimu

100 Ieškovas teigia, kad ginčijamas sprendimas yra neteisėtas, nes Komisija pažeidė taisykles, reglamentuojančias įrodinėjimo pareigą ir reikalaujamą įrodymų apimtį. Šį ieškinio pagrindą sudaro dvi dalys.

– *Dėl ieškinio trečiojo pagrindo pirmos dalies*

101 Ieškinio trečiojo pagrindo pirmoje dalyje ieškovas tvirtina, kad, kaip matyti ir iš ginčijamo sprendimo 7 punkto, Komisija perkėlė įrodinėjimo pareigą jam, pažeisdama Teisingumo Teismo praktiką (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518,

121 punktas), pagal kurią būtent kompetentinga Sąjungos institucija kilus ginčui turi patvirtinti motyvų, nurodytų dėl atitinkamo asmens, pagrįstumą, o ne šis asmuo turi pateikti šių motyvų pagrįstumą paneigiančių įrodymų.

102 Šie argumentai grindžiami neteisingu pareigų, kurios, remiantis 2013 m. liepos 18 d. Sprendimu *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518), tenka Komisijai kaip įrodinėjimo pareiga, vykstant motyvų, kuriais grindžiamas sprendimas įrašyti ar palikti tam tikro asmens pavardę ginčijamame sąraše, nagrinėjimo iš naujo procedūrai, supratimu.

103 Kaip teisingai nurodo Komisija, iš tiesų jos taikytinas „teisinis kriterijus“ sprendimų įrašyti į ginčijamą sąrašą nagrinėjimo iš naujo administraciniame etape, kaip nurodyta 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 111–116 punktuose, skiriasi nuo taikytino teisminės kontrolės stadijoje, kaip nurodyta minėto sprendimo 117–134 punktuose.

104 Taigi, nors įrodinėjimo pareiga neginčytinai tenka Komisijai, ji ją vykdė ne per nagrinėjimo iš naujo procedūrą, o tik vėlesnėje jos sprendimo palikti pavardę sąraše po nagrinėjimo iš naujo teisminės kontrolės proceso stadijoje. Tai aiškiai matyti iš 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 121 punkto, kuris yra Teisingumo Teismo bendro pobūdžio svarstymų, pateiktų nuo to paties sprendimo 117 punkto, kiek tai susiję su „teisminiu procesu“, dalis.

105 Konkrečiau kalbant, kaip pažymi ir Komisija, suinteresuotajam asmeniui pateikus prašymą jos turimo atlikti nagrinėjimo iš naujo atskaitos taškas yra Sankcijų komiteto išvados, nurodytos jo motyvų santraukoje, kuriomis ir pagrindžiami Sąjungos teisės akto motyvai. Jei šie motyvai yra pakankamai tikslūs ir konkretūs, Komisija neklysta manydama, kad iš principo ji gali juos kvestionuoti, tik jei suinteresuotasis asmuo pateikia tikslių ir konkrečių įrodymų, paneigiančių nagrinėjamas išvadas, nedarant poveikio įrodinėjimo pareigai, kuri vėliau teks Komisijai vykdant motyvų, kuriais grindžiamas sprendimo įrašyti ar palikti suinteresuoto asmens pavardę ginčijamame sąraše pagrįstumas, teisėtumo ir pagrįstumo teisminę kontrolę.

106 Komisija tinkamai laikėsi šių principų šiuo atveju, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 7 punkto, kurio pradžia pacituota šio sprendimo 23 punkte. Šio punkto paskesnėje dalyje Komisija tik pažymėjo, kad ieškovas nenurodė jokių motyvų dėl abejonių dėl jam pateiktų teiginių patikimumo. Ji, be kita ko, atliko išsamią faktinę šių neigimų analizę ir nustatė, kad jie nereikšmingi ar nepatikimi.

107 Vadinasi, ieškinio trečiojo pagrindo pirma dalis yra nepagrįsta.

– *Dėl ieškinio trečiojo pagrindo antros dalies*

108 Ieškinio trečiojo pagrindo antroje dalyje ieškovas tvirtina, kad GAFI nuoroda į įrodymų apimtį, t. y. į „pagrįstus motyvus įtarti ar manyti“, nurodytus ginčijamo sprendimo 9 punkte, neturi reikšmės ir bet kuriuo atveju yra klaidinga, nes Teisingumo Teismas savo 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) reikalavo „pakankamai rimto faktinio pagrindo“. Dėl Komisijos ir Jungtinės Karalystės nurodyto minėto sprendimo 149 punkto ieškovas tvirtina, kad jame neginčijamas šis reikalavimas ir nenustatomas lemiamas teisinis kriterijus. Pati Jungtinė Karalystė atsisakė „pagrįstų motyvų įtarti“, teikdama pirmenybę griežtesniam „pagrįsti motyvai manyti“ kriterijui, priimdama 2011 m. Įstatymą dėl terorizmo prevencijos ir tyrimo priemonių.

109 Be to, dublike ieškovas nurodo ribojamųjų priemonių poveikio suinteresuotiesiems asmenims sunkumą, o tai pateisina didelės įrodymų apimties reikalavimą, siekiant išvengti Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 straipsnio ir 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 6 straipsnio pažeidimo. Atsižvelgdamas į tai ieškovas tvirtina, kad reikalaujamą įrodymų apimtį praktiškai sunku atskirti nuo reikalaujamos baudžiamojoje byloje, nors nagrinėjamas procesas nėra tik baudžiamasis. Jis prašo

Bendrojo Teismo laikytis tokio požiūrio, kokio laikosi *Court of Appeal (England & Wales)* (Apeliacinis teismas (Anglija ir Velsas)) savo Sprendime *Gough ir kt. / Chief Constable of Derbyshire [2002] EWCA Civ 351*, susijusiame su asmens, kuriam taikomas draudimas keliauti dėl jo tariamo polinkio smurtauti per futbolo varžybas, situacija.

110 Dėl šio argumento reikia pažymėti, kad svarstymai, pateikti nagrinėjant minėto ieškinio pagrindo pirmąją dalį, taikomi *mutatis mutandis*. Todėl tik motyvų, kuriais grindžiamas sprendimas įrašyti ar palikti įrašytą asmens pavardę ginčijamame sąraše atlikus nagrinėjimą iš naujo, teisėtumo ir pagrįstumo teisminės kontrolės stadijoje kyla klausimas dėl reikalaujamos įrodymų apimties.

111 Šiuo aspektu tik Bendrasis Teismas turi įsitikinti, kad ginčijamas sprendimas „pagrįstas pakankamai rimtu faktiniu pagrindu“ (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 119 punktas), patikrindamas, ar ginčijami faktai motyvų santraukoje yra „pagrįsti“ (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 122 punktas) ir ar nustatytas jų materialus „tikrumas“ (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 136 punktas).

112 Šiomis sąlygomis šio ieškinio pagrindo antra dalis gali būti atmesta visų pirma kaip nepagrįsta, nes galimai Komisijos padaryta teisės klaida apibrėžiant reikalaujamą įrodymų apimtį arba ją užtikrinant savaime negali pateisinti ginčijamo sprendimo panaikinimo, jeigu jis, be to, atitinka ankstesniame punkte nurodytas įrodymų sąlygas, o tai patikrinti turi Bendrasis Teismas, nagrinėdamas ieškinio ketvirtąjį pagrindą.

113 Bet kuriuo atveju Komisija nepadarė klaidos, kai ginčijamo sprendimo 9 punkte rėmėsi funkciniu kriterijumi, suformuluotu GAFI jos specialios rekomendacijos Nr. III dėl terorizmo finansavimo aiškinamajame rašte, t. y. kad asmens pavardės įtraukimas į ginčijamą sąrašą, todėl ir jo lėšų įšaldymas turi būti grindžiamas „pagrįstais motyvais ar pagrįstu pagrindu įtarti ar manyti, kad šios lėšos ar kitas turtas gali pasitarnauti finansuojant teroristinę veiklą“, todėl šis įrodymų lygis atitinka kriterijus, Teisingumo Teismo įtvirtintus 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518).

114 Žinoma, šis kriterijus nėra nedviprasmiškas, nes „įtarimas“ ar „manymas“ yra atskiri protiniai veiksmai, reiškiantys skirtingą įsitikinimo laipsnį.

115 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad Teisingumo Teismas savo 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) patvirtino, kad nagrinėjant konkretaus motyvo, nukreipto prieš suinteresuotąjį asmenį, pagrįstumą reikia remtis mažesne vieno iš šių dviejų galimų įrodymų apimtimi, t. y. įtarimu.

116 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 149 punkte Teisingumo Teismas iš esmės patikslino, kad įtraukimo į ginčijamą sąrašą motyvai gali būti „pagrįsti įtarimais dėl dalyvavimo teroristinėje veikloje, nepažeidžiant šių įtarimų pagrįstumo patikrinimo“. Atsižvelgiant į minėto sprendimo 162 punktą, reikia pridurti, jog tam, kad įtarimais dėl asmens dalyvavimo teroristinėje veikloje galėtų būtų pagrįstai remiamasi, reikia, kad būtų pateikta tai pagrindžianti informacija ar įrodymai, o tai įvertinti būtina kiekvienu konkrečiu atveju.

117 Nors ši formuluotė nepaneigia reikalavimo dėl „pakankamai rimto faktinio pagrindo“, kaip bendroji nuostata įtvirtinto 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 119 punkte, reikia pripažinti, kad šis reikalavimas gali būti įvykdytas remiantis „pagrįstų motyvų įtarti“ kriterijumi, jeigu juos patvirtina pakankama informacija ar įrodymai, nes jais rėmėsi Teisingumo Teismas minėto sprendimo 149 ir 162 punktuose.

118 Dėl aplinkybės, kad Jungtinė Karalystė, priimdama 2011 m. Įstatymą dėl terorizmo prevencijos ir tyrimo priemonių, atsisakė taikyti „pagrįstų motyvų įtarti“ kriterijų, suteikdama pirmenybę griežtesniam „pagrįstų motyvų manyti“ kriterijui, pažymėtina, kad ji neturi jokios reikšmės. Atvirkščiai, jeigu motyvai pagrįsti pakankama informacija ir įrodymais, „pagrįstų motyvų įtarti“ kriterijus yra tinkamas esant aplinkybėms, kaip antai nurodytoms Reglamente Nr. 881/2002, GAFI rekomendacijoje ir atitinkamose Saugumo tarybos rezoliucijose, be kita ko, jos 2014 m. birželio 17 d. Rezoliucijos 2161 (2014) 11 dalyje. Būtent tokios nuomonės laikėsi ir *Court of Appeal (England & Wales)* (Apeliacinis teismas) byloje *Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs [2013] EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082*.

119 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ieškovo argumentą, kad įrodymų apimties, reikalaujamos esant aplinkybėms, kokios yra šioje byloje, praktiškai neįmanoma atskirti nuo reikalaujamos baudžiamosiose bylose, t. y. „nekeliančiose pagrįstų abejonių“, taip pat reikia atmesti. Tačiau iš teismų praktikos nuo 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) matyti, kad ribojamosios priemonės, kaip antai nagrinėjamos šioje byloje, nėra baudžiamojo pobūdžio. Ribojamųjų priemonių prevencinis, bet ne represinis, pobūdis neišvengiamai turi įtakos įrodymų pobūdžiui, būdui ir apimčiai, kurių galima reikalauti iš Komisijos (generalinio advokato Y. Bot išvados bylose *Anbouba / Taryba*, C-605/13 P ir C-630/13 P, EU:C:2015:2, 111 punktas).

120 Dėl šiuo aspektu dublike pateikto argumento Komisija, palaikoma Jungtinės Karalystės, teisingai nurodo, kad kompetentingi Anglijos teismai atmetė beveik baudžiamąjį kriterijų byloje, kurioje priimtas Sprendimas *Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire [2002] EWCA Civ 351*, kiek tai susiję su prevencinėmis priemonėmis, kaip antai nagrinėjamomis šioje byloje. Kalbant apie priemonių, nustatytų Jungtinių Tautų lygiu, įgyvendinimą, pažymėtina, kad teisingas požiūris Anglijos teisėje, kaip antai įtvirtintas *Court of Appeal (England & Wales)* (Apeliacinis teismas) bylose *Secretary of State for the Home Department v. MB [2006] EWCA Civ 1140, [2007] QB 415* ir *Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs [2013] EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082*, buvo grindžiamas „pagrįsto įtarimo“ kriterijumi (t. y. aplinkybių, galinčių sukelti įtarimus, buvimu).

121 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia atmesti ieškinio trečiąjį pagrindą.

Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, susijusio su klaidomis motyvų santraukoje

122 Šis ieškinio pagrindas buvo iš esmės papildytas po naujos informacijos ir įrodymų pateikimo per teismo procesą.

123 Ieškinyje ieškovas iš esmės tvirtina, kad ginčijamame sprendime yra materialinės teisės pažeidimų tiek, kiek, pirma, kaltinimai jam nebuvo įrodyti; antra, kai kurie teiginiai nebuvo pakankamai tikslūs, kad jis galėtų juos tinkamai ginčyti; trečia, kai kurie teiginiai buvo tokie pasenę arba neaiškūs, kad jie neturėjo pagrįsto ryšio su reikšmingais kriterijais, ir, ketvirta, kai kurie teiginiai prieštaravo kaltę paneigiantiems įrodymams.

124 Gindamasi Komisija, palaikoma Jungtinės Karalystės ir Tarybos, tvirtina, kad ieškovui pateikti įtraukimo į ginčijamą sąrašą motyvai buvo pakankamai tikslūs, išsamūs, aiškūs ir konkretūs, kaip tai suprantama pagal teismų praktiką (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 116, 130 ir 142–149 punktai), ir kad jie atitiko motyvavimo reikalavimą (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 102 ir 116 punktai).

125 Be to, Komisija rėmėsi tam tikrais principais, nurodytais Teisingumo Teismo 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 117, 119–122 punktai), kiek tai susiję su sprendimų įrašyti asmens pavardę ar ją palikti po nagrinėjimo iš naujo ginčijamame sąraše teisėtumo teismine kontrole, konkrečiau – dėl Sąjungos teismo atliekamo tokius sprendimus pagrindžiančių motyvų santraukoje nurodytų teiginių dėl faktinių aplinkybių patikrinimo.

126 Komisija taip pat nurodė, kad siekdama užtikrinti gerą teisingumo vykdymą ir atsižvelgdama į ieškovo pareikštą ieškinį „[ji] nusprendė neapsiriboti ginčijamo sprendimo gynyba remdamasi [vien] administracinės procedūros aplinkybėmis, bet, siekdama naudingo bendradarbiavimo, numatyto SESV 220 straipsnio 1 dalyje, kreiptis į Sankcijų komitetą <…> ir, remiantis ESS 4 straipsnio 3 dalyje numatytu lojalaus bendradarbiavimo principu, į Jungtinės Karalystės, kaip JTO narės, pasiūliusios įtraukti ieškovo pavardę į [Sankcijų komiteto] sąrašą, valdžios institucijas“.

127 Dėl šių kontaktų Komisija, viena vertus, atsiliepimo į ieškinį B.4 priede pateikė raštą, kurį jai 2014 m. sausio 20 d. adresavo Sankcijų komitetas, siekdamas ją informuoti, kad atlikdamas kasmetinį įtraukimo į jo sąrašą nagrinėjimą iš naujo šis komitetas iš naujo išnagrinėjo ir ieškovo pavardės įtraukimą į sąrašą ir nusprendė, kad jis yra pagrįstas.

128 Kita vertus, Komisija atsiliepimo į ieškinį B.5 priede pateikė visą informaciją ir išsamių įrodymų, kuriuos jai pateikė Jungtinės Karalystės valdžios institucijos ir kuriuos ji, glaudžiai bendradarbiaudama su šiomis institucijomis, nusprendė perduoti Bendrajam Teismui tam, kad šis galėtų įsitikinti, jog ginčijamas sprendimas buvo priimtas remiantis pakankamai rimtu faktiniu pagrindu, bent jau kiek tai susiję su tam tikrais įtraukimo į ginčijamą sąrašą motyvais (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 130 punktas). Jungtinės Karalystės teigimu, šie įrodymai apima dokumentus, nurodytus pagrindžiant jos pasiūlymą Sankcijų komitetui įtraukti ir palikti ieškovo pavardę minėto komiteto sąraše.

129 Šie įrodymai apima šio proceso tikslais 2014 m. kovo 18 d. parengtą oficialią rašytinę deklaraciją („first statement“, toliau – oficiali deklaracija), kurią pasirašė FCO kovos su terorizmo skyriaus vadovas, ir tam tikrą skaičių dokumentinių įrodymų. Kaip matyti iš oficialios deklaracijos 12–14 punktų, ji grindžiama *Security Service* (Saugumo tarnyba), kuri yra Jungtinės Karalystės vidaus žvalgybos ir saugumo tarnyba, atsakinga už nacionalinį saugumą (toliau – *Security Service*), nuomone ir vertinimu.

130 Dublike ieškovas prieštarauja tam, kad Bendrasis Teismas rėmėsi atsiliepimo į ieškinį B.5 priede pateiktais teiginiais, patikslinimais ir naujais įrodymais ir į juos atsižvelgė, nes jie nebuvo nurodyti prieš priimant ginčijamą sprendimą ir į juos nebuvo atsižvelgta jį priimant. Jis tvirtina, kad, remiantis principais, skelbiamais Teisingumo Teismo 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendime *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) ir 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 115punktas), visų šių papildomų įrodymų Komisija turėjo reikalauti iš Sankcijų komiteto ar atitinkamos valstybės narės ir jie turėjo jam būti pateikti „iš pradžių“ tam, kad būtų paisoma jo teisių į gynybą ir užtikrinta galimybė kreiptis į teismą. Jo teigimu, visiškas šių įrodymų atskleidimas nepriklauso nuo teisminio proceso pradėjimo, tačiau bet kuriuo atveju tai turi būti padaryta, siekiant užtikrinti teisių į gynybą įgyvendinimą.

131 Be to, ieškovas tvirtina, kad 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) Teisingumo Teismas aiškiai nurodė, kad jam turėtų būti pateikta visa konfidenciali informacija ir kad jis pats nuspręs, ką reikėtų pateikti suinteresuotajam asmeniui, remiantis principais, nurodytais 2013 m. birželio 4 d. Sprendime *ZZ* (C-300/11, EU:C:2013:36). Šioje byloje Jungtinė Karalystė siekė išvengti visų Bendrojo Teismo teisminių garantijų, prašydama pasikliauti jos pačios sprendimu, kad pateikta informacija atitinka minėtame sprendime nurodytus kriterijus. Argumentas, kad kiekviena valstybė, kuri pateikia pasiūlymą Sankcijų komitetui įtraukti į sąrašą, vėliau turi nuspręsti, kokia informacija gali būti pateikta Bendrajam Teismui, iš esmės yra klaidingas.

132 Konkrečiau kalbant apie įrodymus, kurie buvo rasti per kratą namuose, ieškovas primena, kad, kiek tai susiję su šiais įrodymais, baudžiamojoje byloje jis buvo išteisintas. Jis tvirtina, kad jei būtų žinojęs, kad Komisija siekė panaudoti šiuos įrodymus prieš jį, lygiai taip pat būtų bandęs juos paneigti. Gauti nuorašus ar kitus nagrinėjamo proceso dokumentus reikia daug laiko ir pastangų, nors Jungtinės Karalystės vyriausybė turėjo nuorašus ir kaltę paneigiančių įrodymų, kurių pagrindu teismas išteisino ieškovą. Šiomis aplinkybėmis būtų neteisinga tikėtis, kad ieškovas pateiks kaltę paneigiančių įrodymų didelių sąnaudų ir pastangų kaina. Ieškovas teigia, kad šis pavyzdys parodo būtinybę Bendrajam Teismui Komisijos prašymu atskleisti kaltę paneigiančius įrodymus, kuriuos turi Jungtinė Karalystė.

133 Be to, ieškovas tvirtina, kad Bendrasis Teismas neturėjo remtis jam nepalankiais teiginiais, pateiktais per teismo procesus Jungtinėje Karalystėje, kurių šalis jis nebuvo ir per kuriuos negalėjo gintis. Dėl Jungtinės Karalystės nurodytos aplinkybės, kad tas teismo procesas vyko laikantis EŽTK 6 straipsnio ir Chartijos 47 straipsnio, ieškovas atsikerta, kad nors tai tiesa susijusių asmenų atžvilgiu, taip nėra jo atžvilgiu, nes jis nebuvo to proceso šalis.

134 Galiausiai, kadangi Jungtinė Karalystė remiasi teismo procesais, kurio šalis jis buvo, be kita ko, prieš *HM Treasury* (Jungtinės Karalystės finansų ministerija) nustatytas sąlygas ir prieš FCO sprendimą neprašyti pašalinti jo pavardės iš Sankcijų komiteto sąrašo, ieškovas teigia, kad šie procesai nėra lygiaverčiai šiam procesui ir kad jie susiję su skirtingu sprendimu.

135 Šiuo aspektu, kaip Teisingumo Teismas pažymėjo 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 136 punkte, susijusio asmens pagrindinių teisų, konkrečiau – teisių į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę apsaugą – paisymas reiškia, kad kilus teisminiam ginčui Sąjungos teismas patikrina, be kita ko, ar Sankcijų komiteto pateiktoje santraukoje nurodyti motyvai yra pakankamai tikslūs ir konkretūs, ir prireikus patvirtina faktų, atitinkančių konkretų motyvą, tikrumą, atsižvelgdamas į pateiktus duomenis.

136 Šiuo atveju, remiantis teismų praktikoje įtvirtintais reikalavimais, informacija, esanti motyvų santraukoje ir pirmame bei antrame papildytuose motyvuose, žinoma, bent jau identifikuoja individualias, specialias ir konkrečias priežastis, dėl kurių kompetentingos valdžios institucijos mano, kad ieškovui turi būti taikomos ribojamosios priemonės (šiuo klausimu žr. 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 140 punktą).

137 Konkrečiau kalbant, motyvai ir visų pirma pirmasis ir antrasis ieškovui pateikti papildyti motyvai nėra vien paprasti bendro pobūdžio teiginiai, juose pateikiama ir daug detalios bei tikslios informacijos apie susijusių asmenų tapatybę, laikotarpį, vietą, kontekstą ir kitas nagrinėjamų veiksmų aplinkybes.

138 Dėl klausimo, ar šiuos motyvus atitinkančių faktų tikrumas gali būti laikomas nustatytu atsižvelgiant į pateiktus duomenis, kaip tai suprantama pagal 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 136 punktą, reikia patikrinti, ar šie faktai yra „pakankamai patvirtinti“, kad leistų manyti, jog ginčijamas sprendimas grindžiamas „pakankamai rimtu faktiniu pagrindu“ (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 119 punktas), turint omenyje tai, kad įtraukimo į ginčijamą sąrašą motyvai gali būti grindžiami „įtarimais dėl dalyvavimo teroristinėje veikloje, nepatikrinant šių įtarimų pagrįstumo“ (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 149 punktas).

139 Šiuo atveju tiesa tai, kad ginčijamo sprendimo priėmimo dieną nebuvo pateikta jokios informacijos ir jokių įrodymų, pagrindžiančių jame nurodytus motyvus, nurodytus ieškovo atžvilgiu.

140 Dėl naujos informacijos ir įrodymų, pateiktų atsiliepimo į ieškinį B.5 priede, taip pat jų atitinkamose prieduose, pažymėtina, kad Komisija teisingai atsikerta į ieškovo argumentus, kurių santrauka pateikta šio sprendimo 130 punkte: jis painioja du skirtingus dalykus, t. y. viena vertus, procesinį reikalavimą parengti pakankamai konkrečių motyvų santrauką ir ją pateikti suinteresuotajam asmeniui per

administracinę procedūrą (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 111–116 punktai) ir, kita vertus, patikrinimą, ar tokia pateikta motyvų santrauka grindžiama rimtu faktiniu pagrindu (jį turi atlikti Sąjungos teismas, kuris prireikus turi prašyti kompetentingos Sąjungos institucijos pateikti konfidencialių arba nekonfidencialių duomenų ar įrodymų, reikšmingų atliekant tokią analizę) (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 117–120 punktai). Naujos aplinkybės, nurodytos atsiliepimo į ieškinį B.5 priede, būtent skirtos šiam tikslui ir atitinka principus, Teisingumo Teismo nurodytus 2013 m. liepos 18 d. Sprendime *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518), kad į jas reikia atsižvelgti dėl teisėtumo kontrolės, kuri tenka Bendrajam Teismui.

141 Dėl ieškovo argumento, kad Komisija negali remtis nauja informacija ir įrodymais, į kuriuos jis neturėjo galimybių atsakyti, pakanka pažymėti, kad ieškovas turėjo galimybę į šias naujas aplinkybes atsakyti dublike ir per posėdį.

142 Dėl ieškovo argumento, kurio santrauka pateikta šio sprendimo 131 punkte, kad Sąjungos teismui turi būti pateikta visa nurodyta konfidenciali informacija ir jis pats turi nuspręsti dėl to, kas turi būti pateikta ieškovui, pažymėtina, kad jis pagrįstas klaidingu 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) aiškinimu. Iš tiesų minėto sprendimo 122 punkte Teisingumo Teismas nurodė, jog nereikalaujama, kad kompetentinga Sąjungos institucija pateiktų Sąjungos teismui visus duomenis ir įrodymus, susijusius su Sankcijų komiteto pateiktoje santraukoje nurodytais motyvais, nes jei kompetentinga Sąjungos institucija negali patenkinti Sąjungos teismo prašymo (pavyzdžiui, dėl to, kad pasiūliusi įtraukti į sąrašą valstybė ar Sankcijų komitetas jai atsisako pateikti nagrinėjamą informaciją ir įrodymus), tuomet šis turi remtis tik tais įrodymais, kurie jam pateikti, ir dėl to kyla to sprendimo 123 punkte nurodytų pasekmių. Dėl samprotavimų, Teisingumo Teismo pateiktų minėto sprendimo 125 ir paskesniuose punktuose, susijusių su Sąjungos teismo konkrečios konfidencialios informacijos nagrinėjimo priemonių taikymu, pažymėtina, kad jie grindžiami prielaida, nurodyta to sprendimo 124 punkte, kad tokia informacija kompetentingos Sąjungos institucijos jam buvo savanoriškai pateikta iš anksto kartu su konfidencialumo prašymu suinteresuotojo asmens atžvilgiu. Vis dėlto, net esant tokiai galimybei, Teisingumo Teismas 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 127 punkte, darydamas nuorodą į 2013 m. birželio 4 d. Sprendimo *ZZ* (C-300/11, EU:C:2013:363) 63 punktą, nurodė, kad jeigu ši institucija nesutinka perduoti visų ar dalies šių duomenų arba įrodymų, Sąjungos teismas nagrinėja skundžiamo akto teisėtumą, remdamasis tik tais duomenimis, kurie buvo perduoti.

143 Dėl ieškovo argumento, susijusio su įrodymais, rastais jo namuose per kratą (žr. šio sprendimo 132 punktą), pažymėtina, kad juo nereikia remtis, nes į jį buvo atsižvelgta oficialioje deklaracijoje, nurodžius *High Court* remiantis šiais įrodymais padarytas išvadas. Tiek, kiek ieškovas primena, kad jis buvo išteisintas jam iškeltoje baudžiamojoje byloje, kiek tai susiję su šiais įrodymais, pakanka priminti, darant nuorodą į ieškinio trečiojo pagrindo antrą dalį, kad įrodymų apimtis, taikoma šiuo atveju, nėra tokia pati kaip įrodymų baudžiamosiose bylose apimtis.

144 Dėl ieškovo argumento, kurio santrauka pateikta šio sprendimo 133 punkte, kad Bendrasis Teismas neturėtų atsižvelgti į teiginius, pateiktus per teismo procesus Jungtinėje Karalystėje, kurių šalis jis nebuvo, Komisija teisingai pažymi, kad nagrinėjami teiginiai padeda įrodyti pagrįstų motyvų buvimą arba manyti, kad ieškovas susijęs su *Al-Qaida* ir taip patvirtinti motyvų santraukoje esančius teiginius, tad jie yra svarbūs ir į juos Bendrasis Teismas gali atsižvelgti. Komisija taip pat teisi teigdama, kad Bendrasis Teismas gali pripažinti, jog jie yra itin reikšmingi, nes buvo pateikti per kompetentingame nacionaliniame teisme vykusius procesus, vadovaujantis EŽTK 6 straipsniu ir Chartijos 47 straipsniu.

145 Galiausiai, kalbant apie Jungtinės Karalystės nurodytus teisminius procesus Jungtinėje Karalystėje, kurių šalis buvo ieškovas, pažymėtina, kad neturi jokios reikšmės tai, kad šie procesai nėra lygiaverčiai šiam procesui ir juose buvo priimtas skirtingas sprendimas, nes buvo pateikta įrodymų, galinčių patvirtinti kaltinimus ieškovui Sankcijų komiteto motyvų santraukoje.

146 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad Bendrasis Teismas gali atsižvelgti į visą naują informaciją ir įrodymus, pateiktus atsiliepimo į ieškinį B.5 priede.

(Praleista)

177 Apžvelgęs šią visą oficialią deklaraciją ir kruopščiai peržiūrėjęs visą jos prieduose pateiktą informaciją ir įrodymus Bendrasis Teismas mano įsitikinęs, kad bent jau kai kurie motyvai, nurodyti motyvų santraukoje ir pirmame bei antrame papildytuose motyvuose, pateiktuose Sankcijų komiteto, yra pakankamai paremti minėta informacija ir įrodymais, kad būtų laikomi pagrįstais ypač rimtu faktiniu pagrindu, ir jų negali paneigti kai kurie abejotini ieškovo teiginiai.

178 Taip pat reikia atsižvelgti į kitus teisių gynimo būdus, kuriuos ieškovas turėjo, tačiau nepasinaudojo.

179 Viena vertus, Jungtinė Karalystė pabrėžė, kad ieškovas nuo jo pavardės pirminio įtraukimo į Sankcijų komiteto sąrašą niekada nesikreipė į Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos ombudsmeną remdamasis Rezoliucija 1904 (2009) tam, kad būtų pradėtas išsamus tyrimas, po kurio jo pavardė galėtų būti išbraukta iš Sankcijų komiteto sąrašo, nors Saugumo Tarybos rezoliucijoje 2161 (2014) (48 dalis) valstybių prašoma „skatinti fizinius ir juridinius asmenis, siekiančius ginčyti jų įtraukimą į [Sankcijų komiteto sąrašą] nacionaliniuose ir regiono teismuose, arba tai daryti jau pradėjusius, ir norinčius, kad jie būtų išbraukti iš [minėto sąrašo], pateikti prašymą šiuo klausimu ombudsmeno tarnybai“. Nėra jokio pagrįsto tokio neveikimo motyvo, juo labiau kad ieškovas tariamai turi argumentų dėl jo pavardės išbraukimo iš Sankcijų komiteto sąrašo.

180 Kita vertus, 2013 m. sausio 28 d. pareiškęs ieškinį *High Court* dėl 2012 m. lapkričio 1 d. FCO sprendimo nepateikti jo vardu prašymo išbraukti jo pavardę iš Sankcijų komiteto sąrašo panaikinimo ieškovas atsisakė šio ieškinio 2013 m. spalio 17 d. pateikdamas sutikimo deklaraciją (*consent order*) (oficialios deklaracijos 4 priedas), po to, kai *High Court* sutiko, kad FCO, siekdamas pagrįsti šį sprendimą, rėmėsi konfidencialiais įrodymais, prieinamais tik teismui, bet ne ieškovui.

181 Dėl tokios teismo strategijos ieškovas negali būti kaltinamas, tačiau ji nepadeda paneigti galimų dėl jo teisiškai kilusių įtarimų, atsižvelgiant į prieš tai nagrinėtą informaciją ir įrodymus.

182 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti: bent kai kurie motyvų santraukoje ir pirmame bei antrame papildytuose motyvuose nurodyti faktai yra pakankamai tikslūs ir konkretūs; jie patvirtinti ir savaime yra pakankamas pagrindas ginčijamam sprendimui pagrįsti (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 130 punktas).

183 Iš to išplaukia, kad bent kai kurie kaltinimai ieškovui motyvų santraukoje ir pirmame bei antrame papildytuose motyvuose galėjo pateisinti ribojamųjų priemonių jam nustatymą Sąjungos lygiu.

184 Taigi ieškinio ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl ieškinio penktojo pagrindo, susijusio su proporcingumo principo pažeidimu

185 Ieškovas tvirtina, kad ginčijamas sprendimas yra neteisėtas, nes Komisija neišnagrinėjo proporcingumo, suderindama jo pagrindines teises ir realų šiuo metu jo keliamą pavojų.

186 Komisija, palaikoma Tarybos, ginčija šiuos argumentus ir daro nuorodą į 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) 360–363 punktus.

187 Iš tiesų iš 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi I* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461) matyti, kad atsižvelgiant į bendrojo intereso tikslą, kuris tarptautinei bendrijai toks pat svarbus kaip ir pagal Jungtinių Tautų Chartiją, panaudojant visas priemones kovai su grėsme tarptautinei taikai ir

saugumui, kurią sukelia terorizmo aktai, asmenų, kuriuos Saugumo Taryba arba Sankcijų komitetas nurodė kaip susijusius su Usama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ar Talibanu, lėšų, finansinio turto ir kitų ekonominių išteklių įšaldymas savaime nelaikytinas netinkamu ar neproporcingu (žr. 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi I*, C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461, 363 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką; šiuo klausimu ir pagal analogiją taip pat žr. 2012 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Al-Aqsa / Taryba ir Nyderlandai / Al-Aqsa*, C-539/10 P ir C-550/10 P, EU:C:2012:711, 120–130 punktus). Tačiau reikia įsitikinti, kad priimant šias priemones buvo laikomasi suinteresuotųjų asmenų procesinių teisių ir, be kita ko, jų teisių į gynybą (šiuo klausimu žr. 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi I*, C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461, 367–370 punktus). Šiuo atveju išnagrinėjus kitus ieškinio pagrindus matyti, kad ieškovo procesinių teisių buvo tinkamai laikomasi per jo pavardės įtraukimo į ginčijamą sąrašą motyvų nagrinėjimo iš naujo procesą.

188 Tiek, kiek ieškovas konkrečiau kaltina Komisiją dėl to, kad ji pati nesuderino jam ir jo pagrindinėms teisėms taikomų apribojimų su jo keliamu pavojumi, pakanka konstatuoti, kad toks suderinimas nėra numatytas taikytinuose teisės aktuose ir teismų praktikoje. Atvirkščiai, Teisingumo Teismas savo 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 107 punkte nusprendė, kad kai pagal atitinkamas Saugumo Tarybos rezoliucijas Sankcijų komitetas nusprendžia įtraukti organizacijos, subjekto ar asmens pavadinimą ar pavardę į savo suvestinį sąrašą, kompetentinga Sąjungos institucija, siekdama įgyvendinti šį sprendimą valstybių narių vardu, turi priimti sprendimą įtraukti jo pavadinimą ar pavardę arba palikti juos sąraše, remdamasi šio komiteto pateikta motyvų santrauka. Atsižvelgiant į tai, vienintelės pareigos, kurios tenka kompetentingai Sąjungos institucijai yra tos, kurios Teisingumo Teismo nurodytos 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Kadi II* (C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518) 111 ir 112 punktuose (teisių į gynybą laikymasis), 114 punkte (kruopštus ir nešališkas ginčijamų motyvų pagrįstumo nagrinėjimas) ir 116 punkte (motyvavimas nustatant individualias, specialias ir konkrečias priežastis, dėl kurių kompetentingos valdžios institucijos mano, kad tam tikram asmeniui turi būti taikomos ribojamosios priemonės). Šiuo atveju išnagrinėjus kitus ieškinio pagrindus taip pat matyti, kad šių pareigų buvo laikomasi per ieškovo pavardės įtraukimo į ginčijamą sąrašą nagrinėjimo iš naujo procedūrą.

189 Dėl ginčijamo sprendimo proporcingumo atsižvelgiant į laiką, praėjusį nuo ieškovo pavardės įtraukimo į ginčijamą sąrašą, pažymėtina, jog tiesa tai, kad priimant sprendimą ieškovo lėšos buvo įšaldytos šiek tiek daugiau nei šešerius metus, o tai yra vienintelis Bendrojo Teismo atliekamos teisminės kontrolės dalykas, kiek tai susiję su šiuo ieškiniu.

190 Vis dėlto, kaip buvo nurodyta, ieškovo pavardės palikimas Sankcijų komiteto sąraše ir vėliau ginčijamame sąraše po išnagrinėjimo iš naujo grindžiamas ne tik pirmine minėto komiteto motyvų santrauka, bet ir įvairiais naujesniais toliau ieškovo keliamo pavojaus nacionaliniam ir tarptautiniam saugumui vertinimais, atliktais tiek JTO tarnybų, tiek kompetentingų Jungtinės Karalystės valdžios institucijų ir teismų. Taigi, be kita ko, ginčijamo sprendimo priėmimo metu buvo praėję mažiau nei pusantrų metų nuo tada, kai *High Court* nusprendė, kad *Security Service* vertinimas, jog ieškovas yra svarbus islamo ekstremistas, apsistojęs Jungtinėje Karalystėje, ir palaikantis ryšius su daugeliu ekstremistų, yra pagrįstas (žr. šio sprendimo 175 punktą).

191 Be to, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 181 punkte, Bendrasis Teismas konstatuoja, kad nesiimdamas jokių veiksmų dėl kreipimosi į Jungtinių Tautų ombudsmeną (žr. šio sprendimo 179 punktą) ir atsisakydamas ieškinio *High Court* (žr. šio sprendimo 180 punktą) ieškovas laikosi pozicijos, kuri nepadeda paneigti galimų dėl jo teisiškai kilusių įtarimų, atsižvelgiant į šiame sprendime nagrinėtą informaciją ir įrodymus.

192 Taip pat ieškovas nenurodė jokios konkrečios informacijos ar įrodymų, galinčių patvirtinti, kad jis nebekelia grėsmės nacionaliniam ir tarptautiniam saugumui.

193 Šiomis sąlygomis ginčijamas sprendimas neturėtų būti laikomas neproporcingu atsižvelgiant į laiką, praėjusį nuo ieškovo pavardės įtraukimo į ginčijamą sąrašą.

194 Taigi ieškinio penktąjį pagrindą ir kartu visą ieškinį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

195 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovas bylą pralaimėjo, jis turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal Komisijos reikalavimus.

196 Remiantis Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalimi, įstojusios į bylą valstybės narės ir institucijos padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį kaip nepriimtiną tiek, kiek juo siekiama, kad būtų panaikintas 2007 m. sausio 10 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 14/2007, 74-ąjį kartą iš dalies keičiantis Tarybos reglamentą (EB) Nr. 881/2002, nustatantį tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems su Usama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, ir panaikinantis Tarybos reglamentą (EB) Nr. 467/2001, kiek jis susijęs su ieškovu.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį kaip nepagrįstą.**

3. **Įpareigoti M. Al-Ghabra padengti savo ir Europos Komisijos nurodytas bylinėjimosi išlaidas.**

4. **Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, taip pat Europos Sąjungos Taryba padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Papasavvas Bieliūnas Forrester

Paskelbta 2016 m. gruodžio 13 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.